

Sygn. akt: I C 920/20 upr

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 grudnia 2020 r.

Sąd Rejonowy w Kwidzynie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: sędzia Danuta Kozikowska

Protokolant: sekretarz sądowy Edyta Baranowska

po rozpoznaniu w dniu 30 grudnia 2020 r. w Kwidzynie

na rozprawie

sprawy z powództwa J. B.

przeciwko (...) S.A. w W.

o zapłatę

1. oddała powództwo;

2. zasądza od powoda J. B. na rzecz pozwanego (...) S.A. w W. kwotę 1.817,00 zł (jeden tysiąc osiemset siedemnaście złotych 00/100) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się orzeczenia.

sędzia Danuta Kozikowska

Sygn. akt I C 920/20 upr.

UZASADNIENIE

Powód J. B. wnosił o zasądzenie od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W. kwoty 5.100,00 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 09 marca 2020 r. do dnia zapłaty. Powód wnosił również o zasądzenie od pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, że w dniu 07 lutego 2020 r. doszło do kolizji, w której uszkodzeniu uległ pojazd marki M. (...) o nr rej. (...), stanowiący współwłasność poszkodowanych S. G. i P. P.. Do zdarzenia doszło w miejscowości L., gdzie sprawca zdarzenia wykonując manewr cofania, nie zachował należytej ostrożności i uszkodził zaparkowany pojazd poszkodowanych. Na miejsce zdarzenia wezwana została Policja. Sprawca szkody posiadał ubezpieczenie w zakresie odpowiedzialności cywilnej w pozwanej spółce. Poszkodowani zgłosili szkodę do (...) Spółki Akcyjnej. Po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego decyzją z dnia 18 lutego 2020 r. zakład ubezpieczeń przyznał poszkodowanym odszkodowanie w łącznej wysokości 7.289,90 zł. W toku trwania procesu likwidacji pozwany wyliczył także wartość pojazdu w stanie nieuszkodzonym na kwotę 15.500,00 zł wprowadzając między innymi korektę z tytułu pochodzenia pojazdu w wysokości 1.330,00 zł oraz sytuacji rynkowej w wysokości 1.000,00 zł. Jednocześnie pozwany poinformował poszkodowanych, że w przypadku braku akceptacji stanowiska ubezpieczyciela mogą oni dochodzić dalszych roszczeń na drodze postępowania sądowego. Na podstawie umowy cesji z dnia 26 lutego 2020 r. poszkodowani S. G. i P. P. przelali swoje prawa do odszkodowania za uszkodzenie w dniu 7 lutego 2020 r. w

pojeździe marki M. (...) o nr rej. (...) na rzecz D. W.. W dniu 4 marca 2020 r. D. W. przelał prawa do odszkodowania za uszkodzenie w dniu 7 lutego 2020 r. w ww. pojeździe na K. D.. Na podstawie umowy cesji z dnia 6 marca 2020 r. zawartej przez K. D. z J. B. przelana została na cesjonariusza wierzytelność z tytułu odszkodowania za szkodę wyrządzoną w przedmiotowym pojeździe, jaką poszkodowani posiadali wobec pozwanej. W dniu 2 lipca 2020 r. na zlecenie powoda w systemie AUDATEX została sporządzona kalkulacja naprawy, z której wynikało, że uzasadniony koszt przywrócenia pojazdu do stanu sprzed zdarzenia, ustalony w oparciu o ocenę oryginalnych części zamiennych z logo producenta pojazdu oraz ceny dostępnych oryginalnych części zamiennych bez logo producenta pojazdu jakości Q wynosi 15.613,50 zł. Zdaniem powoda uwzględnienie wypłaconej dotychczas przez pozwanego zakładu ubezpieczeń kwoty 7.289,90 zł oznacza, że przysługuje mu odszkodowanie w wysokości 8.323,60 zł (15.613,50 zł – 7.289,90 zł).

Pozwany (...) S.A. z siedzibą w W. w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa według norm przepisanych i należną opłatą skarbową od pełnomocnictwa wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu pozwany przyznał, że otrzymał zgłoszenie szkody określonej w pozwie i co do zasady nie kwestionuje swojej odpowiedzialności. Ponadto potwierdził fakt wypłaty kwoty 7.289,90 zł tytułem odszkodowania za naprawę pojazdu marki M. o nr rej. (...). Podniósł jednakże, że nie widzi podstaw do wypłaty wyższej kwoty odszkodowania. W ocenie pozwanego wypłacone odszkodowanie za naprawę przedmiotowego pojazdu w całości kompensuje powstałą szkodę. Pozwany zakwestionował twierdzenia powoda, jakoby faktyczny koszt poniesiony na naprawę przedmiotowego pojazdu wynosił 15.613,50 złotych brutto. Powód w żaden sposób tego nie udowodnił, jak również nie wskazał w pozwie żadnych okoliczności, które uzasadniałyby przewyższenie kosztów naprawy ponad wypłacone przez pozwanego odszkodowanie. Wśród załączników pozwu nie ma faktury VAT za całkowitą naprawę ani faktur źródłowych, które uwiarygodniłyby fakt dokonania naprawy na podaną przez powoda kwotę oraz użycie do naprawy oryginalnych części. Pozwany zakwestionował zastosowane w prywatnej kalkulacji naprawy pojazdu ceny i zakres prac naprawczych w zakresie niezgodnym z kalkulacją pozwanego. Ponadto pozwany podniósł, że koszt naprawy pojazdu wskazany przez stronę powodową w wysokości 15.613,50 zł przekracza wartość pojazdu w stanie nieuszkodzonym ustaloną przez pozwanego na kwotę 15.500,00 zł, co skutkowało winno rozliczeniem szkody w oparciu o metodę szkody całkowitej. Pozwany wskazał też, że poszkodowani nie próbowali skorzystać z propozycji naprawy pojazdu w warsztacie należącym do sieci naprawczej pozwanego, więc swoim zachowaniem przyczynili się do powiększenia rozmiaru szkody. Samochód poszkodowanych w chwili zdarzenia był pojazdem 13-letnim, a zatem nie sposób przyjąć, aby jego restytucja wymagała użycia wyłącznie części oryginalnych. Pozwany zakwestionował również żądanie o zapłatę odsetek ustawowych za opóźnienie w zakresie daty początkowej, podnosząc, że o skonkretyzowanych roszczeniach powoda z tytułu naprawy pojazdu dowiedział się dopiero z doręzonego mu odpisu pozwu.

Na rozprawie w dniu 30 grudnia 2020 r. pozwany podniósł zarzut braku legitymacji czynnej po stronie powodowej.

Sąd ustalił, co następuje:

S. G. i P. P. są współwłaścicielami samochodu osobowego marki M. (...) o nr rejestracyjny (...) i numerze VIN (...).

W dniu 26 lutego 2020 r. P. P. zawarł z D. W. umowę przelewu wierzytelności nr (...), której przedmiotem była wierzytelność przysługująca mu w stosunku do pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W. oraz sprawcy zdarzenia, wynikająca z dochodzenia należności z tytułu naprawy pojazdu marki M. (...), powstałej na skutek zdarzenia z dnia 07 lutego 2020 r., nr szkody (...) oraz utraty jego wartości handlowej. **Zbywca** P. P. złożył podpis w swoim imieniu, wpisując czytelnie swoje imię i nazwisko i złożył podpis również za drugiego współwłaściciela pojazdu podpisując się za S. G.. P. P. nie posiadał pełnomocnictwa udzielonego mu przez S. G. w zakresie zbycia w/w wierzytelności.

/dowód: umowa przelewu wierzytelności nr (...) – k. 16 – 17, akta postępowania likwidacyjnego (...) na płycie CD – k. 134, zeznania świadka S. G. – k. 164v – 165, e-protokół z dnia 30 listopada 2020 r. (00:07:10 -00:20:50), zeznania świadka P. P. – k. 170 – 170v, e-protokół z dnia 30 grudnia 2020 r. (00:03:17 – 00:29:48)/

D. W. w dniu 04 marca 2020 r. zawarł umowę przelewu wierzytelności nr (...) z K. D. prowadzącym działalność gospodarczą pod nazwą (...) z siedzibą w K., która to umowa obejmowała przedmiotową wierzytelność.

K. D. w dniu 06 marca 2020 r. zawarł umowę cesji obejmującą przedmiotową wierzytelność z powodem J. B. prowadzącym działalność gospodarczą pod nazwą B. z siedzibą w P. T..

/dowód: umowa przelewu wierzytelności nr(...) – k. 18, umowa cesji - k. 21 - 22/

Sąd zważył, co następuje:

Ustalając stan faktyczny w niniejszej sprawie Sąd wziął pod uwagę dokumenty zawarte w aktach niniejszej sprawy. W toku postępowania ujawniły się okoliczności świadczące o tym, że S. G. nie podpisał umowy przelewu wierzytelności nr (...) wbrew temu, co wskazano w treści tej umowy, o czym będzie mowa w dalszej części uzasadnienia.

Pełen walor dowodowy Sąd przyznał zeznaniom świadków S. G. i P. P.. Zeznania te były spójne i wzajemnie niesprzeczne. Za wiarygodnością zeznań tych świadków świadczy w szczególności fakt, że świadek P. P. przyznał się do popełnienia czynu mogącego wypełniać znamiona przestępstwa z art. 270 § 1 kk, w czym niewątpliwie nie miał interesu prawnego ani faktycznego.

Wobec powyższego Sąd za udowodniony uznał fakt, że umowa przelewu wierzytelności nr (...) z dnia 26 lutego 2020 r. nie zawiera podpisu S. G., a jedynie P. P.. Okoliczność ta stanowiła podstawę do oddalenia wniosku pozwanego o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego grafologa na podstawie art. 235² § 1 pkt 2 k.p.c.

Wobec zasadności zarzutu braku legitymacji czynnej po stronie powodowej Sąd oddalił również zgłoszony w pozwie wniosek powoda o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego ds. techniki motoryzacyjnej i wyceny pojazdów na podstawie art. 235² § 1 pkt 5 k.p.c. Przeprowadzenie tego dowodu prowadziłoby bowiem jedynie do przedłużenia postępowania i wzrostu jego kosztów.

Powództwo w niniejszej sprawie nie zasługiwało na uwzględnienie z uwagi na brak legitymacji procesowej czynnej powoda do występowania w niniejszej sprawie.

Zgodnie z treścią pozwu powód miał nabyć dochodzoną wierzytelność od K. D., który z kolei miał ją nabyć od D. W.. Natomiast D. W. miał nabyć wierzytelność objętą pozwem bezpośrednio od S. G. i P. P., współwłaścicieli samochodu osobowego marki M. (...) o nr rejestracyjnym (...) uszkodzonych w wyniku kolizji z dnia 07 lutego 2020 r.

Zgodnie z art. 206 k.c. każdy ze współwłaścicieli jest uprawniony do współposiadania rzeczy wspólnej oraz do korzystania z niej w takim zakresie, jaki daje się pogodzić ze współposiadaniem i korzystaniem z rzeczy przez pozostałych współwłaścicieli.

Natomiast zgodnie z art. 199 zd. 1 k.c. do rozporządzania rzeczą wspólną oraz do innych czynności, które przekraczają zakres zwykłego zarządu, potrzebna jest zgoda wszystkich współwłaścicieli.

Na tle wyżej przytoczonego przepisu szczególnego znaczenia nabiera rozróżnienie czynności zwykłego zarządu oraz czynności wykraczających poza te granice. Kodeks cywilny nie zawiera regulacji, które dokonywałyby takiego rozgraniczenia lub przynajmniej wskazywałyby kryteria pozwalające zaliczyć daną czynność do jednej z tych grup. Na ogół przyjmuje się, że przez czynności zwykłego zarządu należy rozumieć załatwianie bieżących spraw związanych z normalną eksploatacją rzeczy i utrzymaniem jej w stanie niepogorszonym. Pozostałe czynności należy zaliczyć do czynności przekraczających zakres zwykłego zarządu. Do takich czynności zalicza się zbycie rzeczy wspólnej, jej obciążenie, zmianę przeznaczenia itp. Oceny, czy czynność należy do czynności zwykłego zarządu, czy też wykracza poza te granice, należy każdorazowo dokonywać z uwzględnieniem konkretnych okoliczności.

W ocenie Sądu rozpatrującego niniejszą sprawę zbycie prawa do dochodzenia należności z tytułu naprawy pojazdu uszkodzonego w kolizji drogowej stanowi czynność przekraczającą zakres zwykłego zarządu tym pojazdem. Cesja omawianej wierzytelności prowadzi bowiem do istotnego ograniczenia możliwości uzyskania środków finansowych niezbędnych do doprowadzenia pojazdu do stanu sprzed wypadku. W związku z powyższym umowa przelewu takiej wierzytelności powinna być zawarta przez wszystkich współwłaścicieli pojazdu.

W niniejszej sprawie obydwaj przesłuchani w charakterze świadków współwłaściciele samochodu marki M. (...) o nr rejestracyjnym (...) – S. G. i P. P. zgodnie zeznali, że umowa przelewu wierzytelności nr (...) z dnia 26 lutego 2020 r. została podpisana jedynie przez P. P., który jako zbywcę wpisał również S. G.. P. P. nie legitymował się pełnomocnictwem do zawarcia wyżej wskazanej umowy również w imieniu drugiego współwłaściciela, a przynajmniej nie wynika to z treści tej umowy. Ponadto okoliczność ta została potwierdzona zeznaniami świadków. Powód wbrew swojemu obowiązkowi wynikającemu z art. 6 k.c. nie wykazał również, aby on albo któryś z poprzednich wierzycieli wyznaczył S. G. odpowiedni termin do potwierdzenia umowy.

Ponadto zaznaczyć należy, że podpisanie się cudzym imieniem i nazwiskiem jest czynem wypełniającym znamiona przestępstwa z art. 270 § 1 kk. Umowę zawierającą podrobiony podpis uznać zatem należy za czynność prawną sprzeczną z zasadami współżycia społecznego i w związku z tym nieważną zgodnie z art. 58 § 2 k.c.

Wobec nieważności umowy przelewu wierzytelności nr (...) z dnia 26 lutego 2020 r. uznać należy, że umowa przelewu wierzytelności nr (...) oraz umowa cesji z dnia 06 marca 2020 r. były bezskuteczne jako zawarte przez podmioty nieuprawnione do dysponowania i rozporządzania wierzytelnością opisaną w tych umowach.

Reasumując, powód nie wykazał, aby nabył w sposób skuteczny wierzytelność objętą pozwem w niniejszej sprawie.

Zarzutu braku legitymacji czynnej powoda Sąd nie uznał za spóźniony, mimo iż zarzut ten nie został podniesiony w odpowiedzi na pozew. Okoliczności stanowiące podstawę do zgłoszenia tego zarzutu ujawniły się bowiem dopiero w toku postępowania, po przesłuchaniu w charakterze świadków P. P. i S. G..

Wobec uznania za zasadny zarzut braku legitymacji czynnej po stronie powodowej, który był zarzutem najdalej idącym zdezaktualizowała się potrzeba badania pozostałych spornych kwestii, w szczególności dotyczących wysokości uzasadnionych kosztów naprawy pojazdu. Omawiany zarzut wystarczył bowiem do uznania powództwa za niezaskługujące na uwzględnienie co do zasady.

W związku z powyższym Sąd na podstawie art. 34 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych z dnia 22 maja 2003 r. (tekst ujednolicony Dz.U z 2019r., poz. 2214) w zw. z art. 436 § 2 k.c. art. 509 § 1 k.c. a contrario oraz art. 58 § 2 k.c. Sąd oddalił powództwo w całości, o czym orzeczono w punkcie 1.

Rozstrzygnięcie o kosztach Sąd oparł na zasadzie przepisu art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z § 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tekst ujednolicony Dz. U. z 2018 r., poz. 265).

Pozwany poniósł koszty w łącznej wysokości 1.817,00 zł, na które składało się wynagrodzenie profesjonalnego pełnomocnika będącego radcą prawnym w wysokości 1.800 zł oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł.

Pozwany wygrał sprawę w całości, w związku z czym powód winien mu zwrócić wszystkie wyżej wskazane koszty procesu.

W związku z powyższym Sąd zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 1.817,00 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się orzeczenia, o czym orzeczono w punkcie 2.

sędzia Danuta Kozikowska